Temps Ordinari - Dotzè diumenge

Per Administrador el dg., 23/06/2013 - 09:00

Za 12,10-11.13,1
Ga 3,26-29
Lc 9,18-24

Qui perdi la vida per mi, la salvarà. Si se'ns preguntés qui és Jesús o què ens significa, la resposta nostra potser seria meitat i meitat: meitat el que hem rebut per tradició de la família, de l'escola, de la catequesi, de la parròquia; meitat l'experiència personal de la seva paraula i del seguiment, que haurem fet de Jesús.**Testimonis**A palau es vivía intriga. Sentien parlar dels fets extraordinaris de Jesús. Alguns deien que el Baptista havia ressuscitat, però Herodes sabia ben bé que l'havia mort decapitat. No obstant, els signes de Jesús serien posibles, si fos Joan Baptista ressuscitat, o Elies retornat, o potser un altre profeta també ressuscitat. El volia veure! Ja el veuria!El mateix Joan Baptista, en ser assabentat dels fets taumatúrgics de Jesús, va tenir la incògnita de si realment era el Messies del qual havia de donar testimoni. Li envià uns deixebles per saber si era ell el que havia de venir.Els deixebles consideraven també els mateixos rumors de la cort d'Herodes. D'altra banda, enel relat de Lluc, acabaven de tornar d'una missió reeixida per tots els poblets de la rodalia. Quan tot just anaven a descansar i celebrar-ho amb el mestre, són assetjats tot un dia per gent i gent. La feina no s'acaba. Els han de repartir els pans inacabables. Recollir-ne dotze coves. Qui serà Jesús? L'evangelista Joan diu que després de multiplicar el pa el volien fer rei. Era l'hora d'aclarir. "I vosaltres, qui dieu que sóc?".Tenim diverses confessions de Pere. La de l'evangeli d'avui és rotunda: Tu ets el Messies, l'Ungit de Déu. Quan el reconeix fantasmagòric, caminant sobre l'aigua, no dubta a demanar-li: Senyor, si ets tu, mana'm que vingui caminant sobre l'aigua. En un moment més compromès, amb la interpel·lació de Jesús de si els deixebles també el deixarien com tanta altra gent, Pere torna a precipitar-se en una resposta contundent: Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu. Al final de l'Evangeli de Joan torna a fer una remullada per anar nedant cap a la figura de la riba que Joan havia identificat com elSenyor.Però aquella adhesió i aquelles eufòries havien de ser purificades per no crear confusió. En primer lloc, prohibit dir res d'això a la gent, perquè, segonament, aquest Messies havia de ser rebutjat i patir i morir a mans dels grans sacerdots i dels mestres de la Llei. Pere no podia ni acceptar ni entendre el seu Messies crucificat. En canvi, el deixeble estimat, fidel al peu de la creu, s'inspira en la profecia de Zacaries que acabem de llegir per entendre la llançada directa del centurió al cor de Jesús i la sang i aigua que en surt: Veuran el que han traspassat... i el doll d'aigua que rentarà les immundícies del poble i de Jerusalem.Els dos mil anys d'història cristiana són una collitat immensa de testimonis de tradició id'experiència de Jesús.Fins i tot el mestre sufí Ibn Arabi confessa que, qui està malalt de Jesús, ja no cura mai més.Potser és una manera atrevida d'expressar la "malaltia" que confessa Pau en dir: Estic crucificat amb Crist. Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meva vida terrenal, la visc gràcies a lafe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi (Ga 2,19b-20).Els segles, però, s'han encarregat d'embolicar la figura de Jesús amb les aspiracions de Pere idels deixebles de poder temporal, d'ostentació, de riquesa. A l'Església caiem amb facilitat en les trampes i temptacions que impertèrritament resistí Jesús en el desert. De tal manera que avui la comunitat eclesial necessitem recuperar Jesús per retrobar i difondre la seva proximitat i amor.El Papa Francesc s'ha vist en l'obligació d'advertir als jerarques que només cuiden de prosperar ienriquir-se!**Experiència**El salm posa el dit a la nafra en parlar d'una set divina. El nostre cor és com una terra eixuta,sense aigua. Llull considera a desdir l'exquisida relació d'Amic i Amat, Fray Luís de León desenvolupa els cent noms de Crist, Teresa de Jesús s'expandeix en una conversa confiadíssima amb l'amic, Ignasi malda per ser acceptat sota la bandera en servei del Rei Eternal, compartint les seves penes i treballs, Joan de la Creu cerca l'Amat fins que el veu reflectit en les aigües de la font, i Bernardí sent el confort del nom de Jesús i, Margarida, la confiança absoluta en el seu cor.Ara bé, de la multiforme experiència de Jesús, n'hi ha una de privilegiada, la solidaritat amb els pobres i pecadors, perquè ell s'hi ha identificat.Una mestra del Sudan, recollint cada dia, casa per casa, cinquanta mainades per dur-les a l'escola -un corredor de casa seva- i retornar-les a la tarda novament com si fos un autobús escolar. Un alumne la recorda com la imatge avui del Bon Pastor. Teresa de Calcuta al costat de tants moribunds sols, entenent la seva presència com l'acompanyament de la solitud de Jesús a la creu. Romero fent costat al poble, mort a l'altar, Kolbe substituint un pare de família condemnat amort, i, així, tants i tants seguint les petjades de Jesús.Cal, doncs, tenir el coratge de mirar Jesús a la cara i deixar-se interpel·lar cada un de nosaltresper ell mateix: Tu, qui dius que sóc jo? Si encertem la resposta correcta serem invitats a carregar cada dia la creu amb ell, a donar la vida per als altres i a ressuscitar amb ell. És més, en estimar, ja experimentarem haver passat de mort a vida. Realment l'experiència de Jesús té un delicat regust: Qui perdi la seva vida per mi, la salvarà. Sense por, per tant, podem proposar l'intercanvide l'oració d'Ignasi: entregar a Déu tot, memòria, enteniment, voluntat, possessions i llibertat a canvi del do del seu amor i gràcia.

ETIQUETES
PROFESSIÓ DE FE